

Nataša Đurović je više od jedne i pol decenije prisutna na domaćoj i stranoj likovnoj sceni. Tačnije, prvi put je izlagala 1989, u poznatoj Galeriji Bernanos u Parizu. Aktivna i veoma angažovana (na dosta polja) od tada je priredila više samostalnih izložbi i učestvovala na brojnim zajedničkim manifestacijama čime je skrenula pažnju šire javnosti, pogotovo, istoričara umetnosti i likovnih kritičara koji su o njoj izneli nedvosmislene, pozitivne sudove.

Za manje upućene treba kazati da je Nataša Đurović završila studije na Kulturološkom fakultetu na Cetinju. Njena biografija (ispunjena brojnim podacima) beleži da je kao stipendista francuske Vlade bila na specijalizaciji u Parizu, potom, da je magistrirala likovnu tehnologiju na Akademiji likovnih umetnosti u Ljubljani, napokon, da je na prestižnim smotrama nagrađivana što je sve zajedno učinilo zapaženim stvaraocem u širem kulturnom prostoru.

Široki spektar pojava koje su se potonjih decenija odvijale u tokovima naše umetnosti, podeljenih na apstraktno–figurativno unutar kojih poznajemo različite aspekte prikazivanja stvarnosti time i brojne poetike koje su se u tim okvirima nijansirale, nekoć je krenuo da ustupa mesto novom načinu kazivanja. Moderni i postmoderni trend, do nedavno živo prisutan u domaćoj umetnosti, počeo je krajem šezdesetih i početkom sedamdesetih godina prošloga veka da troši svoje vreme. Naime, tada dolazi do celovitih pomeranja unutar jezika slike

te i materijala kojima se pojedini stvaraoci služe. Da pomenemo digitalne printove, video projekcije, fotografije, kompjuterske ekrane, multimedijalne instalacije i druge izume koji bogate polje umetničkih sadržaja. Vizuelna slika današnjeg čoveka ne može se zamisliti bez predznanja iz fonda ovih pa i drugih izražajnih sredstava koja upotpunjuju predstavu naše životne zbilje.

Bez namere da se ovim povodom bliže zabavimo materijom o kojoj je reč, inače sve prisutnijom u novijoj umetnosti kod nas, treba kazati da se stvaraoci mlađe generacije i ne samo oni, mahom priklanjaju novom shvatanju likovnog govora. Nažalost, u delu tih pokušaja ima izvesne povodljivosti za tehničkim novinama, ima euforičnog, nedovoljno utemeljenog eksperimentisanja, tome nedorečenih, sumnjivo zasnovanih predstava ne previše komunikativnih u sferi idejne smislenosti.

Nataša Đurović u tom pogledu čini izuzetak. Na to jasno ukazuje njena izložba priređena u Galeriji Kolarčeve zadužbine u Beogradu. Ona je uspeła da u ovom domenu ovaploti svoju stvaralačku prirodu. Zapravo, ostvarila je delo zaokruženog misaonog konteksta prožetog jedinstvenim stilskim rukopisom primerenim senzibilitetu koji kao slikar ispoljava.

Instalaciju, koju ovim povodom prvi put pokazuje sudu ovdašnje javnosti, materijalizovala je spram svoje već uočene osetljivosti. Opredmetila je putem organizovanih u materijalu raznorodno korišćenih komponenti koje se isčitavaju na više načina. Na prvom mestu, mogu se prosuđivati iz ravni estetskog doživljaja zamisli koju oblikuje. S toga je, ali ne samo zato, ukupan izlagački prostor podređen tom aspektu. Veći deo ambijentalne celine čine u osnovi dve sučeljene vizuelne sintagme.

U prvom redu, pažnju skreću sugestivne kretanje omanjih kvadratnih ploha. Reč je o aplikacijama jednoličnih oblika u pravilnim distancama prostirih po zidovima galerije. Oslikane su tamnim bojama. Samo se ponegde naziru potezi poput raznolikih, svetlucavih ispusta, gotovo neosetnih, ovlaš nanetih po površinama.

Ti umnoženi fragmenti, rascepkani, ritmički ponovljeni, jednoobrazno kadrirani, metnuti su u pravilan raspored i dabome, odgovarajući odnos sa drugom vrstom oblika. U pitanju je nekoliko uspravno postavljenih "objekata" u gornjem delu zlatno obojenih. Dakle, na istrajno, dinamički ravnomerno ponavljanje kvadratnih segmenata, na njihov smer kretanja, utiču ovi, gotovo trodimenzionalni stubovi fokusirani u centralnom delu postavke. Kontrolisani tok njihovog trajanja upućuje na određeno sadejstvo sa ovim, veličinom nametnutim, prostorno istaknutim, naglašenim formama. U njihovom zajedničkom stecištu sažeta je moć opažaja date zamisli. Oni vizuelno objedinjuju, "domišljaju" ali i sabiraju energiju prostornih kodova. U tim razmeđama prikričen je smisao izložbe, njena osnovna poruka. Sklad sučeljenih informacija celu postavku pretvara u smislenu percepciju koja počiva na memoriji arhetipski utemeljene gotovo bespredmetne naracije kojom umetnica nastoji da se približi datoj ideji.

Gotovo beskonačno nizanje segmenata kroz prostor i vreme kao da sugerira pokušaj uzdizanja ka pojmu kojem želi da se približi. Sam naslov izložbe, TEŽNJA KA UZVIŠENOM, kazuje o tom i takvom traganju koje se odvija u teško dokučivim slojevima imaginacije.

Stvarnost oko sebe Nataša promišlja dublje i drugačije. Otuda potiče njena potreba da svet predoči sistemom znakova i tome odgovarajućih simbola. Ona nastoji da u njih pronikne da ih saopšti jezikom vlastite osetljivosti.

Za ovaj projekat upotrebila je malo poznate, vremenom zaboravljene tehnike kao što su pozlate, smole, jajčana tempera ili, pak, vosak korišćen u obliku transformisanog stanja

u kome određenu ulogu ima rastakanje i slivanje ispod eksponata. Takođe, primenila je enkaustiku, staru slikarsku tehniku koja iz dubine vremena, od Egipta preko Vizantije, još uvek dopire do ruku pojedinih stvaralaca. Svojstva tih materijala menja i, naravno prilagođava datoj nameni. U njima traži i nalazi neku mističnu, dejstvujuću poentu. Sama umetnica svedoči da činu slikanja prilazi kao molitvi. U domen njenih interesovanja spada i bavljenje ikonom čija fenomenološka svojstva pouzdano tumači. Kao što se vidi Nataša Đurović ispoljava složenu, meditativnu stvaralačku prirodu čije delo zalazi u prostor metafizikih doživljaja. To potvrđuje ova izložba kojom provijava deško dostupna, samo njoj znana, neuhvatljiva, tajnovita atmosfera imanentna svakom pravom stvaraocu.

Ostaje mala nedoumica da li bi utisak izložbe bio još uverljiviji da nije manjeg dela radova, klasične, štafelajske provincije–ncije, nazvanih TRAGANJE ZA SVETLOŠĆU, iz nešto ranijeg razdoblja (1998). I ako opravdanih sadržajnih, dabome, i nespornih likovnih vrednosti, za razliku od potonjih ostvarenja, ova pokazuju nešto drugačije poetičko tkivo. Ipak, razlog njihovom spoju umetnica je našla u potrebi da ukaže na kontinuitet na logiku njenog sadašnjeg trajanja na likovnoj sceni. Sled unutrašnje povezanosti ova dva entiteta tada biva opravdan a izvorište potonjih radova jasno.

Jednom rečju, izložba Nataše Đurović odiše jednostavnim, sažetim, dosledno sprovedenim, kompaktno uspostavljenim vizuelnim kazivanjem. Njeno delo je ostvareno smislrenom jezičkom formom zasnovanoj na iskristalisanom idejnom stanovištu. Na kraju, povodom njenog izlaganja, nameće se zaključak da se radi o slikaru osobite vokacije, uz to, vlastitog načina promišljanja inače važnog aspekta kod ovakvog pristupa stvaralačkom postupku. Primetno je, takođe, da je Nataša Đurović ovladala rukopisom prepoznatljivije vizuelne koliko misaone sadržine što joj zasigurno obezbeđuje važno mesto u tokovima naše novije umetničke prakse.